

Stranger than picnic and other pieces
(Joachim Schlömere)
Foto Jorge Castillo Lagrange

nie rond de symboliek van de perzikboom (de onsterfelijkheid). Er wordt knap gestart en goed gedanst, maar de spanning neemt gaandeweg af. Dias had vooral radicaler moeten zijn qua uitwerking: nu laat zij de stilistische eenheid vervagen. De tekorten van deze twee buitenlandse choreografen nemen echter niet weg dat uitgerekend zij kunnen bogen op een steviger technische bagage dan de meeste van hun Belgische collega's.

Ook bij *Girasoli* van Luc Carels had de betere techniek kunnen spelen, ware het niet dat de choreografie zo ontstellend zwak is. Deze voorstelling is zogezegd opgebouwd rond de figuur en het werk van Vincent Van Gogh, maar buiten de op het achterdoek ge-projecteerde dia's is daarvan niets te merken. Tot daar aan toe, maar vormelijk gesproken haalt deze productie net het niveau van een provinciale jazzdansvoorstelling en staan de bewegingen bol van de pathetiek. Dat alles wordt overgoten met een verwijfd mannelijke homo-esthetiek en dit maakt het alleen maar pijnlijker en gênant.

Als afsluiter van deze rij minder geslaagde voorstellingen komt *Cadenza* van de groep Leporello: goede vondsten en heel wat humor, maar niet genoeg overzichtelijkheid. Het nogal vrij badineren is leuk tot de mogelijkheden blijkbaar uitgeput zijn. Een beetje

meer structuur had terzake wonderen verricht. Inhoudelijk balanceert deze voorstelling tussen een thematische en een verhaalsmatige uitwerking waardoor zij ook in dat opzicht lijn mist.

Tussen theater en dans

Naast deze groep voorstellingen die eerder de traditionele wegen van de dans bewandelen, waren er ook enige producties die meer naar mime of woordeloos theater neigen. *Pur porc* van het duo Aksident, bijvoorbeeld, is een opeenstapeling van toestanden en gags rond een vleesverwerkende fabriek die dol draait. Het smalle acteren nog daargelaten, bezondigt het duo zich, met behulp van een heel lichter rekvisieten, aan een visuele uitbeelding van een simpel verhaal zonder dat de bedoelde chaos ook maar even voelbaar wordt. Deze voorstelling toont wat ze toont, is wat ze is; niets meer. Op de fantasie van de toeschouwer wordt geen beroep gedaan, want alles is expliciet uitgewerkt.

Yurgen Schoora gaat in *Away* helemaal anders te werk. Hij gebruikt ordinaire huishoudelijke voorwerpen die hij stuk voor stuk op onorthodoxe wijze hanteert. Zijn bizarre manipulaties wekken een bevreemdende indruk, die nog wordt versterkt door zijn wezenloos acteren. Zijn personage functio-

neert niet naar behoren en komt voortdurend in botsing met zijn leefwereld. Noch de thematiek van de marginaal, noch de bruto-realistische vormgeving schokken. De zelfopheffing en het exhibitionisme van de acteur veroorzaken daarentegen wel deernis.

Ook de twee voorstellingen van Jan Maillard sluiten aan bij dit rekvisietentheater. *Het avondvullend ballet* begint met een gelukte persiflage op de klassieke dans, maar verschuift gaandeweg naar een vorm van oertoneel waarbij de acteur op alle mogelijke manieren gebruik maakt van zijn lichaam, allerhande objecten en effecten, klank en muziek. Een thema of een verhaal zijn moeilijk te achterhalen en de twee personages zijn moeilijk definieerbaar, maar dat maakt de voorstelling in dit geval aantrekkelijk. De veelal humoristische toestanden blaken van originaliteit en inventiviteit en vaak komt het de toeschouwer toe, verbanden te leggen of de *clou* te ontdekken.

Ook in *Tête vue de dos* gebruikt Maillard, samen met regisseur Guy Cassiers zoiets als de decompositie van logica en traditionele afspraken om tot een nieuwsoortige voorstelling te komen. Met dezelfde ingrediënten als in *Het avondvullend ballet* creëert hij hier een meer feestiek-poëtische sfeer, met de ongewone en wonderlijke medewerking van een dwerg, Jan Van Damme. Hun spel is spel; het gaat nergens over en nergens naartoe. Essentieel is de verwondering die door alle vondsten heen vertederend werkt. Men moet al een zuurpruim zijn om met zoveel bijna kinderlijke fantasie niet te kunnen meevoelen of glimlachen. Deze ongedwongen Jan Maillard was voor mij een relevatie.

Waarom ook *Stukken* van Oud Huis Stelkelbees door leerlingen van het Centrum voor Nieuwe Dansontwikkeling te Arnhem geprogrammeerd stond, is niet geheel duidelijk, gezien de beperkte Belgische inbreng. Toch verdiende het een plaats in deze Beweging, al was het maar om de wegens omstandigheden complexe samenstelling van de begeleiding. De samenwerking van tegelijk een regisseur (Guy Cassiers), een choreograaf (Jaap Flier), een danspedagoge (Mary Fulkerson) en een componist (John Gilbert Colman) is -buiten de opera-ongewoon en op zich al experimenteel. Het zal dan ook niet verwonderen dat *Stukken* qua vorm, stijl en structuur, een zeker gebrek aan samenhang vertoont. Niettemin heeft deze productie